

сторія и въ Бѣлградѣ, или пакъ заради добродѣтельныйгъ си животъ въ общежителны Монастири, каквото Епископатъ въ Софія. Има и сега едно праздно мѣсто въ Видинѣ, на което мѣсто мы, при всички наши усилія, още не можеме да найдемъ достойнаго Мужа 76).“

б) Валсамонъ, жившій въ втора половина на дванадесято столѣтіе, въ изъясненіе на второ правило втораго Вселенскаго Собора говори : „Не удивляйся, ако найдешь и другы независимы (αὐτοκατάλους) Церкви, какъ на примѣръ, Българскѣ, Кипрскѣ и Иверскѣ. Понеже Архіепископа българскаго почестилъ е съ това достоинство Царь Юстиніанъ. Читай за него 131-й Юстиніановъ указъ, който е въ пята книга на царскыѣ указы,“ 77). Въ друго мѣсто, именно въ номоканонъ на Патриархъ Фотія, който забѣлжеа, що 131 Юстиніановъ указъ прави Охридскаго Архіепископа погълѣмъ отъ Митрополита, Валсамонъ пакъ говори : „Забѣлжи изъ настоящій 131-й Юстиніановъ Указъ привилегіитъ на Архіепископа Българскаго. Понеже онъ е Архіепископъ на Прима-Юстиніана — Отечество Царя Юстиніана“ 78). Каквото изъ първыѣ, така и изъ послѣдныѣ Валсамоновы слова е очевидно, що въ негово време Церковь Българска и нейны Архіепископы имали са независимость (αὐτοκαταλία) и самостоятельность (αὐτονομία), иначе въ първъ случай не нарекалъ бы Българскѣѣ Церковь независимѣ и самостоятелнѣ; а въ послѣдній случай, ако Българскыѣ Архіепископы быха пѣмали независимость въ Валсамоново време и ако быха имъ са отзели Юстиніановыѣ права; то онъ не бы указвалъ на читателитъ си : „да забѣлжаты привилегіитъ на Архіепископа Българскаго,“ когато читатъ Фотіевы слова, а напротивъ онъ по-скоро бы

76) Theophil. Epist. XIII.

77) Изъясненіе 2-го Канона на вторый Вселен. Соборъ.

78) Nomocan. Patriarch. Phot. edit. 1561 an. pag. 4, cap. V.